

Hørt

Tekst: Martin Lai

International Female Musicians Collective aka Jazzin' Ladies. Foto: Martin Lai

Musikhusets Lille Sal 3. februar. International Female Musicians Collective aka Jazzin' Ladies.

På scenen en søndag eftermiddag er et inter-europæisk kvindeligt hold fra Schweiz, Østrig, Danmark, Norge, Sverige og Spanien! Syv blæsere, vibrafon, trommer/slagtøj, Fender bas og piano. Et schweizisk initiativ på blot deres anden Europa-turné.

Her lægges lifligt og forholdsvist forrygende ud med svævende og god energi. Stilen er eksperimenterende, legende og på en gang kontemporær og tidløs. Det forholdsvist talstærke publikum er straks grebet. Her er ingen egentlig dirigent; men initiativtageren, Sarah Chaksad, giver en sjælden gang et tegn eller to. Vi har med en stor og smukt klingende, harmonisk organisme at gøre. Her er stærke soli, og det er umuligt og unødvendigt at fremhæve enkelte musikere. En minderværdig solo spilles suverænt på et bjerg-gedehorn med baller som på en blokfløjte. Koncertens clou manifesterer

sig i anden afdeling, hvor publikum helt af sig selv synger med i et omkvæd – fra simpel nynnen til fuldt tryk. Der spilles musik komponeret og arrangeret af orkesterets medlemmer specielt arrangeret til dette års turneer.

Tak til Jazzselskabet og Musikhuset, der sørgede for at få dette hold til Vinterjazz. Det må gerne ske igen.

Julie Fahrner (voc), Hildgunn Øiseth (tp / goat hrn), Gunhild Seim, Lisa Stick (tp), Sarah Chaksad (as / ss / fl), Fabienne Hoerni (s), Christina Miguel Martinez (b-cl / cl / fl) Sonja Huber (vib), Sandra Merk (el-b), Ines Brodbeck (perc, voc), Benita Hastrup (d).

Godsbanen 4. februar. Aquasonic.

Argonauten på afveje. Den dramatiske scenografi omfatter fem akvarier fyldt med – udover vand – mere eller mindre mærkværdige (musik)instrumenter, såsom drejelære med gammel Victrola-tragt påmonteret, en violin samt diverse messing-klokker. Alt indhyllt

i dunkel belysning. De medvirkende siver ind i deres respektive akvarier, for at fremføre aftenens værker. Her indledes med dryppen, rislen og boblen. Buldren og rummel følger, som en omvendt Stockhausen eller Pink Floyd på *downers* – om man vil.

Udvandet monotoni i en scenografi og et scenarie, der tager sit visuelle forbillede hos de hollandske renaissance-malere eller deromkring. De medvirkendes ophold i akvarie-tankene virker ikke egentligt dramatisk, snarere kuriøst og lettere *spooky*. Udenværkerne prioriteres tydeligvis før musikken, der slet ikke kan leve op til den dominerende scenografi, effekterne i det hele taget, og de medvirkendes – i sagens natur – tilbagevendende til overfladen for at få luft. Musikalsk virker musikken ikke rodfæstet. Et mix af new age og lidt altmodisch rejsen til jordens indre – det er hverken fugl eller fisk; mens det visuelle bestemt har magi og associationsskabende effekt. Heldigvis er afslutnings-scenen præget af det smukkeste

støvretns-tæppe foran scenen, hvis kølige sus giver et poetisk farvel, ovenpå denne rejse.

Original scenografi – men hvad hjælper det, hvis handling og musik forbliver umarkant. Her savnes synergi mellem forestillingens ingredienser.

Atlas 5. februar – prisoverrækkelse.

Sangerinden, komponisten, arrangøren og dirigenten, estiske Karmen Rõivassepp – modtager 10.000,- kroner som Aarhus Jazz Talent 2018 for sin "alsidige virksomhed indenfor jazzmiljøet i Aarhus, sit mangesidige, musikalske talent, høje kunstneriske niveau og sine evner til at bygge bro og være bindeled på tværs af gener." Prisen, indstiftet af Aarhus Jazzfestival, overrækkes af bestyrelsesformand Mads Kjær Jensen, og de 10.000,- kommer fra Aarhus Stiftstidendes jubilæumsfond.

Det har hun sandelig fortjent. Tordnende applaus fra et fyldt Atlas. Bevæget tak fra prismodtageren, som kvitterer med *Let's Play Some Music* sammen med Simon Eskildsen (p), Adrian Christensen (b), og Daniel Sommer (d). Der fyres op med et par *standards*, samt en original om venner, som kommer og går. På estisk! Et kort sæt med udsøgt musiceren afsluttes med Thelonious Monks *I Mean You*, der også leveres med bravour.

RADAR 7. februar: Jan Johansson Remixed "Acid på Svenska". Christian Lappalainen aka Calico + support.

Support-holdet får, om ikke andet, defineret dB-niveauet for denne aften's udskjelser: Det bliver højt og mekanisk. Ingen af de omkring 50 fremmødte synes dog at lade sig skræmme. Aftenens hovednavn gør ikke noget stort nummer ud af sin entré. Han tager nærmest bare plads ved "skrivebordet", hvor der står